bloc - notes

CULISELE

Caniculа ultimelor săptămâni a pustiit străzile şi a umplut bazinurile.

Cetăţeni, cu capetele aprinse de soare, se revarsă zilnic în puhoaie compacte în toate bazinurile Capitalei. E atât de apreciată răcoarea acestor bazinuri, încât mulţi, foarte mulţi, au devenit frecventatori cotidiani ai acestor ape încremenite în gropi de beton.

In definitiv, strandurile oferă vizitatorilor pe lângă salvatoarea răcoreală şi prilej de distracţie.

Intr'adevăr, plaja cu nisipul fierbinte şi alături apa rece, trupurile feline amestecate cu cele obeze, jocurile cu mingea „medicinală", toate dau un aspect pitoresc şi un cadru în care petreci plăcut câteva ore.

Dar nu toată lumea vine la Strand să se răcorească propriu zis. Sunt şi anumite persoane cari vin să-şi răcorească of-urile sentimentale.

La unul din aceste stranduri, poate fi văzută zilnic o tânără blondă — nu garantăm autenticitatea culoarei părului — foarte drăguţă şi foarte anturată — şi care-şi înneacă în fiecare zi caloriile în apa rece a bazinului.

Cum tânăra era foarte drăguţă, toată lumea căuta prilej de vorbă, deşi — am uitat s'o spunem — încântătoarea blondă era soţia unui foarte spătos sportiv.

— Ce mai faceţi doamnă?

— Mă feresc de căldură.

— Iar la Strand, coniţă?

— Ce să fac, mă feresc de căldură.

Oricum ar fi fost pusă întrebarea, răspunsul era acelaş, invariabil, ca un leit-motiv:

— Mă feresc de căldură.

Eri însă a intervenit în viaţa „strandistică" a doamnei, un accident, ca să zicem aşa, neprevăzut. Soţul doamnei s'a simţit şi el încins de soare şi a descins la strand.

Când unul din cunoscuţii doamnei, a văzut-o tupilată într'un tufiş, a întrebat-o cu aceeaşi curtoazie:

— Ce mai faceţi, doamnă?

Deastădată răspunsul a avut o variantă:

— Mă feresc de... soţul meu!

*

Sportul Studenţesc mai are un singur match de jucat: cu Sporting la Chişinău. După acest match, din care studenţii vor ieşi probabil victorioşi, Sportul Studenţesc va păşi, după un campionat câştigat cu trudă, în Divizia A.

Matchul acesta, din nenorocire, provoacă nopţi de insomnie în... Braşov. Curios, dar aşa e....

Faptul acesta a fost dovedit alaltăeri la federaţie, căci de bănnuit se putea bănui mai de mult că Maffia dela poalele Tâmpei nu se va da bătută cu una cu două.

Dupăcum spuneam, chestia s'a petrecut alaltăeri la federaţie. Din Chişinău d. Ciobotaru, conducătorul Sporting-ului l-a chemat pe Titel şi i-a făcut propuneri de arbitri. Şi anume. d. Ciobotaru a înşirat câteva nume de arbitri din Cluj şi Timişoara, cu obligaţia de a plăti baremul oricăruia dintre aceşti arbitri, barem care se ridică LA SUMA DE 6.000 DE LEI.

Propunerea a stârnit imediat legitime suspiciuni. Gruparea Sporting, care totdeauna cerea arbitri din Iaşi, ca să nu plătească barem mare, vine acum, la un match care în orice caz nu-i poate salva situaţia de retrogradată, cu o propunere ciudată: vrea să plătească baremul de 6.000 lei.

Dar propunerea aceasta mai are o latura suspectă: aceeaşi arbitri, exact aceeaşi, i-au fost propuşi lui Titel de către braşoveni la toate matchurile Sportului Studenţesc cu A.C.F.R. Curios, nu?

Telefonul acesta misterios din Chişinău a provocat, fireşte, numeroase discuţii.

— O grupare retrogradată sigur şi care totdeauna cerea arbitrii... eftini — spune d. Denis Xifando — să ceară un arbitru de 6.000 de lei! E un paradox.

— E un paradox — sare Titel — dar şi noi avem... destulă para-doxă ca să simţim că aici e mâna lui Makay

Astyanax

Tensiunea înaltă...

Exasperat de ineficacitatea echipelor, un spectator transformă imparabil...

Un regulament absurd

In legătură cu ciudăţeniile pe cari le îngăduie bizantinismul regulamentelor federaţiei noastre de football, am relevat într'un număr trecut situaţia ce se putea creia în seria vestică a Diviziei Naţionale B. prin desfiinţarea uneia din grupările acestei categorii. Dacă gruparea în cauză —C. F. R. Simeria— se desfiinţa, erau anulate toate matchurile jucate de această echipă şi clasamentul cunoştea o conformaţie, care ar fi condus la instalarea altei echipe decât a leaderului actual, în fruntea clasamentului.

Faptul nu s'a produs — şi avem credinţa că lucrurile nu s'au întâmplat după cum era svonul public, tocmai pentrucă «Gazeta Sporturilor» a denunţat la timp manopera.

S'a întâmplat însă o astfel de nedreptate în altă parte. La Tg.-Mureş, echipa locală M. T. E. a câştigat campionatul cu un punct avantaj. Inainte cu o săptămână de terminarea campionatului, o grupare din categorie a trimis districtului o adresă anunţând că se desfiinţează. Conform regulamentului, au fost anulate toate jocurile echipei desfiinţate, iar rezultatul a fost că M. T. E. a pierdut campionatul deja câştigat, în avantajul echipei monopol.

M. T. E. a făcut contestaţie, care însă va fi respinsă, căci aşa prevede regulamentul.

Dar federaţia este datoare să revizuiască acest regulament. Nu pentru cazul în speţă, care nu este decât unul din zece. Ci pentru bunul mers al footballului nostru.

După marathonul naţional

După ce în numărul nostru de Luni, am descris pe larg — aşa cum se cuvine dealtfel când este vorba de un marathon naţional — modul în care s'a desfăşurat clasica alergare, revenim astăzi pentru a face obişnuitele observaţiuni asupra felului în care s'au comportat alergătorii, cari au luat startul în dificila alergare.

Consecvenţi cu dictonul, care spune «Să dăm Cezarului ce e al Cezarului» vom începe cu învingătorul.

TARTAREANU

Tărtăreanu Ion şi-a văzut în fine visul împlinit. A câştigat marathonul naţional — la care şi-a încercat până acum de 3 ori norocul — într'un mod în care îi face cinste. Prudent pe primii 20 de km. şi neforţând nici un moment alura, a fost singurul alergător care a ştiut să-şi conserve forţele pe întreg parcursul. Cu 10 km. înainte de sosire, când şi-a dat seama că, adversarul său cel mai periculos Topală slăbeşte, a luat cursa pe cont propriu reuşind să treacă linia de sosire cu un apreciabil avans asupra celui de al 2-lea clasat. Alergătorul S. T. B.-ului, are fizicul ideal al unui marathonist: mic, uşor, rezistent, aleargă tot timpul în acelaş pas. Suntem convinşi că supus unui regim alimentar satisfăcător — poate acoperi distanţa într'un timp mult mai bun.

TOPALA

Topală, cel de al doilea clasat a fost victima tacticei greşite pe care a adoptat-o. A mers puternic pe primii 25 de km. ca să slăbească văzând cu ochii, pe măsură ce cursa se apropia de sfârşit. Convingerea noastră este că stadistul nu mai e alergătorul din trecut. Şi-a pierdut din rezistenţă şi este sătul de cursele lungi.

STANCU

Stancu ocupantul celui de al 3-lea loc a rămas acelaş alergător modest. Ca şi în anii trecuţi a dat satisfacţia numai pe primii 20 de km., când a reuşit să se menţină în grupul din frunte.

STETENCO

Steţenco Boris deşi aborda pentru prima dată această distanţă a reuşit totuşi turul de forţă de a termina cursa. Incă tânăr — n'are decât 21 de ani — alergătorul din Chişinău antrenat serios poate fi omul de mâine. Gociu şi Comănescu deşi n'au terminat parcursul au făcut o cursă foarte bună. Cu toate că ocupau respectiv locurile 2 şi 4 au trebuit să abandoneze datorită unei imprudenţe.

Astfel, Gociu alergând pe întreg parcursul desculţ, şi-a făcut picioarele numai răni, iar Comănescu având pantofii largi a fost ros la ambele picioare.

*

Cu toate acestea cei cari au abandonat nu trebue să descurajeze. Până la marathonul balcanic mai este destul timp pentru antrenament, şi nu se ştie dacă unuia din cei cari n'au reuşit să termine cursa, nu-i va fi hărăzit să-şi însuşească marea alergare.

C. LIGDOPOL

PRIMUL MARATHONIST BASARABEAN

BORIS STEŢENCO

Povesteşte influenţa „Gazetei Sporturilor" asupra dramaticei curse de Duminecă

Tragedia atletismului de dincolo de Prut

Pe răbojul numeroaselor succese obţinute de ziarul nostru întru promovarea sportului românesc, «Gazeta Sporturilor» şi-a legat din nou numele de o frumoasă performanţă realizată de un tânăr atlet basarabean.

Este vorba de alergătorul Boris Steţenco care cu o voinţă şi perseverenţă puţin obişnuită, a reuşit Duminică—deşi lipsit de orice antrenament — să se claseze al patrulea dintr'un select lot de concurenţi, dintre cari figurau mai mulţi foşti campioni şi recordmani pe această distanţă.

Veţi întreba poate:

— Ce legătură există între performanţa lui Steţenco şi «Gazeta Sporturilor»?.

Dacă n'am fi primit la redacţie vizita tânărului alergător basarabean poate nici noi n'am fi cunoscut această legătură.

Surâzător, mulţumit de performanţa realizată, Boris Steţenco ne-a făcut o destăinuire care şi pentru noi a constituit o revelaţie.

— Am venit să vă mulţumesc pentru tot ceeace aţi făcut pentru mine. Numai datorită Gazetei dv. am realizat performanţa de Duminică.

— Cum asta? am întrebat noi cu o oarecare mirare.

— Hei! Dumneavoastră nu ştiţi prin ce emoţii am trecut eu! Ce a însemnat pentru mine binevoitorul articol pe care l-aţi scris la adresa mea.

Când, dupăce am citit în «Gazeta Sporturilor» — pe care o urmăresc cu regularitate încă din primele clase de liceu — articolul acela despre mine, am fost complect emoţionat.

Nu mai aveam răbdare să aştept ora plecării în cursă...

Mi se părea o veşnicie până a doua zi.

BORIS STETENCO

Tot timpul nu aveam în faţa ochilor decât imaginea acelui titlu: PRIMUL ALERGATOR BASARABEAN CARE PARTICIPA IN MARATHON.

Eram emoţionat

Imi dădeam seama că acuma nu mai este vorba de o performanţă personală a mea ci, că, prezenţa mea angajează prestigiul unei întregi provincii.

Când, în ajunul cursei mi s'a făcut vizita medicală, eram atât de emoţionat, încât medicul A. N. E. F.-ului, luându-mi pulsul — care bătea vertiginos — mi-a procurat o emoţie şi mai mare:

— Nu se poate să alergi — mi-a spus dânsul spulberându-mi deodată toate iluziile, cu pulsul ăsta, 104 pe minut, nu te pot lăsa să alergi în Marathon!

Eram deadreptul nenorocit. Venisem la Bucureşti, sacrificându-mi ultimele economii numai pentru a participa în această cursă, şi acum când eram la un pas de realizare, mi se spulbera orice speranţă.

— Dar... domnule doctor.... mai lăsaţi-mă puţin... sunt atât de emoţionat... poate de asta bate pulsul atât de tare.

Cu drept cuvânt aveam dece să fiu emoţionat.

Din castelul meu de visuri, dela Chişinău, mă vedeam deodată instalat în mijlocul atenţiei generale, alături de mari vedete, ca Tărtăreanu, Cucu, Opran, etc., pe cari eu îi cunoşteam doar după faimă, de prin gazetă.

In cele din urmă doctorul mi-a dat încuviinţarea să alerg.

Eram cel mai fericit!

TARTAREANU IMI DA SFATURI

In timp ce am fost duşi cu maşina ca să facem cunoştinţă cu parcursul, Tărtăreanu a arătat foarte multă bună voinţă faţă de mine, dându-mi tot felul de sfaturi.

— Să nu o iei razna dela început! — îmi spunea el. Caută să te ţii cât mai aproape de mine şi să nu te iei după trena falşă a «Stadiştilor», cari sunt mai şmecheri şi-şi ajută în acest fel oamenii!

Mai mi-a spus Tărtăreanu apoi ce trebue să mănânc înainte de cursă şi când să iau masa. Imi spunea că el, de multă vreme duce aceiaş viaţă ca şi Ludovic Gall şi că regimul acesta are o influenţă considerabilă.

Dar câte nu mi-a spus! Mi-a împuiat capul cu atâtea că nu le mai ţin minte, ceeace ştiu însă e că în ajunul cursei, noaptea n'am mai putut să dorm de emoţie.

Infine a venit şi ora plecării!

Deşi termometrul arăta 48 de grade la soare, parcă nici nu simţeam suliţele arzătoare pe care soarele mi le arunca în cap.

NU TE SPERIA RUSULE...

Dela început am căutat să mă ţin cât mai aproape de Tărtăreanu.

Când alţii ne-o lua înainte el îmi spunea cu convingere:

— Nu te speria rusule! Asta nu termină cursa!

Ajuns la Băneasa la fântâna Mioriţa din faţa vilei Minovici, nu mai puteam de căldură.

Am intrat cu totul în bazinul fântânei să mă răcoresc!

La Otopeni, din cauza unei haite de câini, a trebuit să mă opresc până când au venit nişte soldaţi cari mi-au dat ajutor.

La jumătatea drumului la kilometrul 18, adică acolo unde făceam calea întoarsă, descurajarea începuse să-şi facă loc în sufletul meu.

Acest lucru n'a ţinut multă vreme pentrucă imediat am început să capăt încurajări, pe cari nu le avusesem până atunci.

Cineva mi-a oferit nişte caise pe cari le-am mâncat pe nerăsuflate.

Apoi, am întâlnit o femeie cu lapte, care mi-a dat să beau un pahar.

Dar eu voiam apă, apă cât de multă, un bazin întreg dacă s'ar fi putut.

Am făcut prostia să mă opresc să beau la o fântână.

M'au apucat imediat nişte crampe grozave, cari dublate de cârceii, cari începuse să-mi revină şi cu o durere de cap care mă sâcâia, mă deprimau groasnic.

Aunci am fost ajuns de maşina cu oficiali şi ca să capăt curaj mi-au redresat moralul.

— Hai rusule, că numai tu şi Tărtăranu aţi mai rămas în cursă —îmi spuneau unii, probabil ca să mă stimuleze.

Unii din cei cari abandonaseră şi cari erau în maşină încercau să mă tenteze:

— Lasă-te, nu vezi că nu mai poţi, abandonează şi tu.

Dar orice s'ar fi întâmplat, eram ferm decis să termin parcursul şi rezistam cu încăpăţânare!

Din maşina de oficiali s'a coborât unul: Iliescu care mi-a fost de mare folos.

La Băneasa mi-a dat un coniac, care mi-a refăcut puţin stomacul.

Cu cât mă apropiam mai mult de ţinta finală drumul era mai greu.

Infine ajung la Cişmigiu, podul Isvor mi se pare o veşnicie, mai mă despărţea câteva sute de metri şi credeam că nu mai ajung.

Intru pe stadion, dar puţini mai rămăsese în aşteptarea mea.

Trebuia să fac un tur de pistă.

Acesta a fost mai greu lucru din tot parcursul.

Trec în fine linia de sosire şi cad în braţele sorei mele Valia care mă aştepta îngrijorată!

Aveam impresia că mi e somn!

Numai dupăce maestrul Alexandrescu mi-a făcut un minunat masaj mi-am revenit.

Terminasem parcursul şi mă ţinusem de cuvânt!

Primul alergător basarabean care alerga într'o asemenea probă nu-şi făcuse provincia de râs.

N'AM AVUT NICI UN ANTRENAMENT

Acum puteam mărturisi fără frică oricui, că alergam în această cursă fără nici un antrenament.

De altfel acest lucru ar fi fost greu. In primul rând din cauza lipsei totale de activitate în capitala Basarabiei şi în al doilea rând, din cauza milităriei mele.

Intr'adevăr, la cercul de recrutare Lăpusna, unde sunt detaşat, deşi am comandaţi oameni foarte înţelegători, totuşi serviciul nu-mi îngădue ore de libertate pentru antrenament.

Acum cred că datorită sportivităţii d-lui col. Negulescu, comandantul meu direct, voi putea duce un regim de aşa manieră încât să mă pot antrena şi să iau parte cu mai mult succes la cursele viitoare, pentru cari aş vrea să particip şi la Balcaniadă.

val. făgărăşanu

Cursa ciclistă Sofia-Varna

Marea cursă ciclistă Sofia — Varna s'a terminat. Trimisul nostru special în Bulgaria d. Jenny Dumitrescu ne-a trimis prin avion o serie de reportaje asupra desfăşurărei cursei pe care începem să le publicăm începând cu numărul de faţă.

PLEVNA, 9 Iulie. (Dela trimisul nostru special). — Am sosit eri cu avionul la Sofia, fiind întâmpinaţi la aero-gară de simpaticul Prodan Gheorghieff, fost campion al Bulgariei la toate specialităţile. Cu amabilitatea ce îl caracterizează ne-a dat toate amănuntele în legătură cu alergarea Sofia-Varna, insistând cu deosebită grijă asupra stării drumurilor şi a dificultăţilor lor.

După un drum de 13 km. efectuaţi cu maşina, ajungem la sediul Uniunei cicliste bulgare. Băeţii sunt obosiţi. Nu au dormit prea bine şi se pare că nici sborul nu le-a priit. Totuşi, sunt însufleţiţi de multă bunăvoinţă şi arborează o mină satisfăcătoare.

Suntem trimişi să luăm cafeaua cu lapte, şi câţiva cunoscători ai limbii române, ne însoţesc. Oficialitatea nu se prea prăpădeşte cu noi.

PLECAREA

In fine, dupăce alergătorii s'au pus la punct cu pretenţiile stomacului ne îndreptăm spre piaţa bisericii Sf. Alexandru, unde un public numeros aştepta darea startului.

In asistenţă recunosc pe d. Hrisicu, ataşat de presă pe lângă legaţia noastră şi pe d. Dan, funcţionar la aceiaşi legaţie

Alergătorii se aliniază şi d. general Nesieff, preşedintele Uniunii, într'o scurtă cuvântare, urează tuturor, drum bun şi succes. Echipierii României pornesc încurajaţi de privirile îmbărbătătoare ale d-lor Hrisicu şi Dan.

In frunte, maşina comisarului general conduce caravana în alură sus ţinută, pentruca, la bariera oraşului d. Petroff să înregistreze plecarea tehnică.

PE PIATRA CUBICA

Drumul este pavat cu piatră cubică şi nu întârzie să facă victime. In mai puţin de 1 km. găsim în pană 4—5 alergători. Sunt însă numai oameni lipsiţi de rutină cari nu se pricepuseră să-şi prepare bicicletele.

Plutonul fruntaş cuprinde pe toţi protagoniştii şi echipa României se vede pedalând uşor, în mijloc. Băeţii nu vor să se aventureze la trenă spre a nu-şi irosi forţele şi altfel destul de încercate în dimineaţa şi noaptea premergătoare zilei.

Deşi piatra cubică nu este pe placul alergătorilor, se merge destul de rapid. In frunte, jugoslavii trec pe rând la trenă şi, din când în când, câte un individual bulgar îi imită. Din 47 plecaţi mai sunt în plutonul conducător numai 21. Toate echipele naţionale sunt prezente.

DRUM PROST

Odată cu începerea drumului prost, plutonul ia înfăţişarea unei armonice, dar nimeni nu pierde contactul. Acum se merge în alură modestă. Concurenţii se rezervă pentru coasta Arabakonac, care nu mai este departe.

PRIMELE DEALURI

După 30 klm. dela plecare, primele dealuri provoacă destrămarea plutonului. Intervalele rămân mici şi Marius Tudor, în pană de lanţ pierde teren preţios. Urmează câteva minute de acalmie şi, după alţi 10 klm.

COASTA ARABAKONAC

Bulgarii cari cunoşteau drumul îşi pregătesc din timp poziţia şi atacă primii, piepturile ce le ies înainte. Sfetco Ghiorghieff este în frunte, având la câţiva metri pe Nedeff, considerat drept cel mai bun alergător bulgar de fond. Ivan Ilieff nu este departe şi la câţiva metri se găseşte Marin Nicoloff, învingătorul primului «Tur al României».

Vine apoi, la oarecare distanţă, Gheorghe Hapciuc. In timp ce toţi aceştia urcă în pedale, majoritatea concurenţilor efectuiază un autentic ciclo-cross.

Spre vârf, patru piepturi de excepţională inclinaţie pun la severă contribuţie pe concurenţi şi permite lui Hapciuc să-şi amelioreze poziţia, trecând peste Ilieff care, din acest moment va dispare cu totul.

PE VALE

Curând, începe coborâşul. Până la Iablaniţa, unde este etapa de masă mai sunt 55 km. Pe vale, alergătorii se năpustesc furibund, Nenoff trece peste Gheorghieff şi Hapciuc peste Nicoloff, pe care nu întârzie să-l întreacă jugoslavii Gurtner, Prosinek şi Grgac. Penteş, venit din ultimile rânduri, coboară vertiginos şi se apropie de jugoslavi. Safanov vine deasemenea puternic dar o pană de cauciuc îl face să piardă teren preţios.

In acest timp, Nenoff conducea cu un avans de 200 metri asupra lui Ghiorghieff care avea la 50 metri pe Hapciuc. Leaderul echipei României suferind un cârcel începuse să dea semne de oboseală. Totuşi pedala curajos, căutând să împiedice apropierea celor trei jugoslavi. Ceva mai târziu, Grgac îşi lasă compatrioţii şi, deşi suferă o pană de lanţ care îl face să piardă timp, trece peste Hapciuc care va rămâne în poziţia patra, până la Iablaniţa. Urmau la distanţă Gartner şi Prosinek de cari Penteş se apropia văzând cu ochii.

SOSIREA LA IABLANIŢA

Nenoff ajunge primul la Iablaniţa. După 4 m. 10 s. soseşte Ghiorghieff, apoi la 2 m. 30 s. Grgac, la 3 m. 45 s. Hapciuc, după care la 1 m. 45 s. sosesc la demaraj. Prosinek, Gartner şi Penteş. Deşi aceşti trei oameni au sfârşit împreună, comisarii au pus între ei, câte o secundă (?).

Delcianski bate apoi cu 10 lungimi pe Nicoloff dar ambii sunt creditaţi cu acelaş timp. Urmează apoi, la intervale variabile, Dimitroff, Hadzieff, Atanasoff, Ormusz, etc.

Safanov soseşte al 16-lea la 25 minute după primul, dar este clasat al 19-lea. Marius termină etapa la locul al 30-lea.

A DOUA SEMI-ETAPA

După un repaus de două ore, în cursul căruia alergătorii români

(Continuare în pag. 4-a)